

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Vázsonyi Vilmos

Idő

"1912"

Személy

Szerző

Cím Vázsonyi jogtanácsos ur.

Forrás: Népszava

Bp.

(Hely)

1912 XI/10

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Helyszám

✗ **Vázsonyi jogtanácsos ur.** Vázsonyi Vilmost érdekes kitüntetés érte a napokban: a Belvárosi Takarékpénztár jogtanácsosává nevezte ki. Ez az eset megérdemli érdeklődésünket és megkivánja, hogy egy pillanatig megálljunk mellette. Vázsonyi ugyanis nemcsak magánember és nemcsak ügyvéd, hanem a főváros törvényhatósági bizottságának is tagja, még pedig vezető tagja és a demokrata pártnak vezére. Így tehát a nyilvánosság emberének ez az ügye a nyilvánosság bírálata alá tartozik.

A Belvárosi Takarékpénztár szoros összeköttetésben áll a Magyar Bankkal; mind a kettőnek Székely Ferenc az igazgatója, aki szintén egyuttal városatya is. Ebből azt is lehetne következtetni, hogy Székely közelről ismeri Vázsonyi ügyvédi működését és mint jó bankigazgató, ha a bankjának jogtanácsosra van szüksége, Vázsonyit akarja megszerezni. A dolog azonban úgy áll, hogy a Belvárosi Takarékpénztárnak ezidő szerint *nem volt szüksége jogtanácsosra.* Van neki jogtanácsosa. (A cím itt mellékes.) Másfél év-tized óta intézi az intézet jogügyeit egy olyan ügyvéd, aki ezen a téren országos hírű specialista. Ez az ügyvéd tovább is megtartja a banknál eddigi teljes hatáskörét; az eddiginél nagyobb címmel. Vázsonyira, *mint jogtanácsosra,* tehát nem lehet szükség a Belvárosinál. Hát akkor micsoda szükség van rá? Ezt a kérdést föl kell vetni.

A Belvárosival közös igazgatás alatt álló Magyar Bank — talán még nagyobb mértékben, mint a többi nagy bank — állandó üzleti összeköttetésben van a fővárossal. A

Belvárossal szoros összeköttetésben levő Westinghouse-gyár pedig szeretné elnyerni a fővárosi auto-taxik szállítását. A fővárosnál pedig döntő befolyású ember Vázsonyi Vilmos. Polgári fölfogás és erkölcs szerint a jó bankvezéreknek az a kötelességük, hogy intézetük üzleti érdekeit minden olyan esz-közzel előmozdítsák, amely nem ütközik nyilvánvalóan a büntetőtörvénykönyvbe. Nagyon érthető tehát, hogy a Belvárosi — amelynek jogügyei kitünően el vannak látva — egy fölösleges jogtanácsosi állást szervezett avégből, hogy Vázsonyi Vilmost, a kiváló jogászt és a városházán — de talán még a kormánynál is — nagybefolyású politikust a maga érdekköréhez kapcsolja. Nem lehet annyi naivságot föltételezni Vázsonyiról, hogy nem tudná, milyen szándék vezette a Belvárosit és azt hihetné, hogy csupán csak az ő jogi tanácsadására van ottan szükség. Így hát a közvélemény és a közvélemény szolgálatában álló sajtó joggal tételezheti föl, hogy egy pénzintézet, amely nagyon jól gazdálkodik és nagyon jól megnézi, hogy hová teszi a pénzét... nem szervez egy fölösleges állást csak úgy szerelemből. Nagyon nehéz egy a fővárossal üzleti összeköttetésben álló vállalat fizetések alkalmazottjának lenni és egyuttal mint fővárosi bizottsági tagnak ellenőrizni a fővárosnak esetleg ezen vállalattal is kötendő üzleteit. Ha a főváros és a bank érdekei ellentétbe kerülnek, akkor Vázsonyi — és mindenki más — ilyen helyzetben az elé a dilemma elé kerül, hogy azt kell kérdeznie a jó öreg Pókainéval: Melyiket szeretem, melyiket szeretem?!